

Πελαταιακό κράτος: συνταγή καταστροφής

του Γεωργίου Πεκλήρη*

Ακοϋμε συχνά από υπευθύνους τής κυβερνήσεως ότι μπορεί νά ερωτηθῆι ὁ λαός ἂν δέχεται νά ὑποστῆι τίς μειώσεις τοῦ εἰσοδήματος πού ἀξιῶνουν οἱ δανειστές. Παράλληλα, ὅλες οἱ προτάσεις μεταρρυθμίσεων πρὸς τὴν ΕΕ εἶναι εἰσπρακτικοῦ χαρακτῆρα χωρὶς νά ἀνακοινῶνται κανένας περιορισμὸς τοῦ πελαταιακοῦ κράτους καὶ καμμία μείωση τοῦ σπάταλου Δημοσίου. Ἀλλὰ οἱ μειώσεις τοῦ εἰσοδήματος (μισθῶν καὶ συντάξεων), ὡς ἀναγκαῖες γιὰ τὴ δημοσιονομικὴ ἐξυγίανση καὶ τὴ συνέχιση τοῦ προγράμματος δανεισμοῦ τῆς χώρας, θά μπορούσαν νά μὴ εἶναι ἀναγκαῖες ἢ νά εἶναι μικρότερες ἂν ἀντ' αὐτῶν μειώνονταν σημαντικὰ οἱ δαπάνες πού ὀφείλονται στό πελαταιακό κράτος, τὸ ὁποῖο μὲ διαχρονικὴ συνέπεια ὑπηρετεῖ ὅλο τὸ πολιτικὸ σύστημα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως.

Ἐνῶ ἐπίσημα ἀνακοινώθηκε ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κυβερνήσεως ὅτι θά καταπολεμηθῆι τὸ πελαταιακό κράτος, ἐν τούτοις ἐκτοτε ὄχι μόνον περιορισμὸς δὲν γίνεται, ἀλλὰ αὐξησὶ τῶν αὐξήσεις στοὺς μισθοὺς τῶν ἐργαζομένων στὴ ΔΕΗ, ἐπανάδρυση τῆς ΕΡΤ, προαναγγελλόμενο νομοσχέδιο γιὰ ἐπαναπρόσληψη πρώην συμβασιούχων ὡς μονίμων δημοσίων ὑπαλλήλων κ.λπ., αὐξάνοντας ἔτσι τὸ ἔλλειμμα καὶ ἐπομένως τὸ δημόσιο χρέος. Οὔτε καν οἱ ἐπίορκοι δημόσιοι ὑπάλληλοι δὲν ἀπολύθηκαν οὔτε ἀπὸ τὴν προηγούμενη οὔτε ἀπὸ τὴ σημερινὴ κυβέρνηση. Ἐχει ἀναφερθεῖ ὅτι εἶναι καταγεγραμμένοι 1620 Δημόσιοι Ὄργανισμοί (Μ. Γ. Ἰακωβίδης, «Καθημερινή» 30-6-2013, Ἀθῶν. Χ. Παπανδρόπουλος, «Ἐστία» 18-4-2015). Διαβάζοντας πρόσφατο ἄρθρο τῆς «Ἐστίας», «Ἀνύπαρκτη οικονομικὴ πολιτικὴ» (13-5-2015) ἀπορεῖ κανεὶς γιὰ τὸ πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει συμφωνία μὲ τὴν ΕΕ ὅταν «οἱ δανειστές ζητοῦν δημοσιονομικὴ ἐξυγίανση καὶ μείωση τοῦ κρατικοῦ τομέα καὶ τῶν δαπανῶν του, ἐνῶ ἐμεῖς ἐπιδιώκουμε τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα (προσλήψεις στό δημόσιο, ὄχι στὴν κατάρρευση ἀχρηστων ὀργανισμῶν, ὄχι στὴν συρρίκνωση τοῦ δημοσίου τομέως)».

Τὸ πελαταιακό κράτος ζεῖ καὶ βασιλεύει, παρ' ὅλο ὅτι τὸ πολιτικὸ σύστημα ἀποφεύγει νά μιλά γι' αὐτὸ πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅπως ὁ κ. Στέφανος Μάνος. Τὸ νά γίνεται πράξη ἢ αὐξησὶ τοῦ πελαταιακοῦ κράτους, πού ἀπεργάζεται τὴ μείωση τῶν εἰσοδημάτων τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο διακηρύσσεται τὸ λεγόμενο ὡς ἀνυποχώρητο στὴ μείωση τῶν εἰσοδημάτων τῶν πολιτῶν εἶναι λαϊκισμὸς πού θά φέρει νέα οικονομικὰ βάρη στοὺς πολίτες.

Ἀλλὰ τὸ πελαταιακό κράτος εἶναι βαθειὰ ριζωμένο στό Ἑλληνικὸ Κράτος μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ι. Καποδίστρια μέχρι σήμερα, ὅπως καταδεικνύεται σὲ ἄρθρο τοῦ κ. Στράτη Ε. Στρατήγη («Ἐστία» 13-1-2015). Συχνὰ στὴν καθημερινὴ εἰδησεογραφία καὶ ἀρθρογραφία ἀναδύονται φαινόμενα κρατικῆς σπατάλης καὶ τοῦ πελαταιακοῦ κράτους. Καταξιωμένοι ἀρθρογράφοι καὶ γνώστες τοῦ θέματος καταδεικνύουν τεκμηριωμένα τὸ πελαταιακό κράτος ὡς διαχρονικὴ μάστιγα καὶ πρωταρχικὴ αἰτία πού ὀδήγησε στὴ σημερινὴ κρίση καὶ στὰ μνημόνια. Μεταξύ αὐτῶν θά ἀναφέρω δύο ἄρθρα ἀπὸ τὴν «Ἐστία». Ὁ κ. Τάσος Ἀβραντίνης («Ἐστία» 7-2-2015) τονίζοντας ὅτι τὸ χρέος τὸ δημιούργησαν μετὰξὺ ἄλλων θεσμικῶν καὶ δομικῶν ἀτελειῶν τῆς ἑλληνικῆς οικονομίας καὶ τὸ σπάταλο πελαταιακό κράτος πού γιὰ δεκαετίες παρήγαγε ἐλλείμματα καὶ πλασματικὴ εὐημερία καὶ προσθέτει:

«Ἡ ἀνάπτυξη δὲν εἶναι συμβατὴ μὲ τὰ ἰσχυρὰ πελαταιακά-κομματικὰ δίκτυα τῶν συντεχνιῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ΔΕΚΟ, μὲ τὴν ὑπερμεγέθη γραφειοκρατία, μὲ τὴν ὑψηλὴ φορολογία» καὶ συμπληρῶνει: «Ἡ ἀνάπτυξη βρίσκεται στὴ μείωση τοῦ κράτους καὶ σὲ διαρθρωτικὴς καὶ θεσμικὴς ἀλλαγές (ἀπελευθέρωση τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τὴ γραφειοκρατία, ἄνοιγμα ἐπαγγελμάτων, μείωση φορολογίας, ἰδιωτικοποιήσεις, ἀνταποδοτικὸ συνταξιοδοτικὸ σύστημα κ.λπ.)». Σὲ ἄρθρο τοῦ κ. Ἀθῶν. Παπανδρόπουλου («Λερναία Ὑδρα» τὸ ἑλληνικὸ δημόσιο, «Ἐστία» 18-4-2015) καταδεικνύεται ὅτι χάρις στὰ μνημόνια: 1) Ἄρχισαν νά καταγράφονται τὰ ἀγνωστα μέχρι τώρα (1620) Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (ΝΠΙΔ) πού χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ κράτος καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλες πτυχές τοῦ γραφειοκρατικοῦ λαβυρίνθου καὶ 2) Μειώθηκαν οἱ μισθολογικὴς ἀνισότητες μετὰξὺ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ τομέα. Ἀναφέρεται ἐπίσης καὶ ἡ ἐκπληκτικὴ πληροφορία ὅτι 150.000 ἄτομα πληρώνονται ἀπὸ τὸ Δημόσιο χωρὶς κανεὶς νά γνωρίζει γι' αὐτὸ.

Ἐνα σπάταλο πελαταιακό κράτος χάριν τοῦ κομματικοῦ συμφέροντος εἶναι ὅ,τι χειρότερο γιὰ μιά χώρα κι ἓνα λαὸ πού θέλει νά προοδεύσει. Στὸν πειρασμὸ τοῦ κέρδους (ὁποιοδήποτε ὀφέλους) ἀναφέρεται ὁ Θουκυδίδης στὸν Ἐπιτάφιο τοῦ Περικλέους καὶ ἀφορὰ τοὺς ἀσχολούμενους μὲ τὰ κοινὰ: «Ἐκεῖνος πού καταλαβαίνει τὰ δέοντα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νά ἐξηγήσει καθαρὰ, εἶναι στὴν ἴδια μοίρα μὲ ὄσους οὔτε τὸ βάζουν στό νοῦ τους. Κι ὅποιος ἔχοντας καὶ τίς δύο ικανότητες, ὅμως, δὲν ἔχει καλὴ προαίρεση γιὰ τὴν Πολιτεία, δὲν θά μιλήσει μὲ τὴν ἴδια ἐγνοια γιὰ τίς δουλειές τῆς σάν νά ἦταν δικές του. Ἀλλὰ ἂν ἔχει ἀκόμη κι αὐτὸ, μὰ δὲν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στὸν πειρασμὸ τοῦ κέρδους, θά τὰ πουλήσει ὅλα γιὰ τὸ ἓνα τοῦτο».

*Γεωπόνος